

mněnku § 163 obč. zák., a že, ani kdyby se zjistilo, že krevní skupina u žalobkyně jest jiná než u její matky i u žalovaného, nebylo by lze dojíti ku přesvědčení, že žalobkyně nepochází ze souloží mezi její matkou a žalovaným. Z těchto důvodů pokládal odvolací soud důkaz krevní zkouškou za zbytečný a nepřipustil ho. Nelze však souhlasiti s názorem odvolacího soudu, neboť odvolací soud může hodnotiti znalecký důkaz teprve po jeho provedení a pak teprve posouditi, zda byla tímto protidůkazem vyvrácena domněnka § 163 obč. zák. Nepřipuštění znaleckého důkazu krevní zkouškou vytýká tudíž dovolatel důvodně jako kusost řízení (§ 5C3 č. 2 c. ř. s.). V době, kdy odvolací soud rozhodl o odvolání, byli všichni účastníci se zkouškou krve srozuměni a důkaz bylo lze provésti. Tento stav věci jest rozhodným pro soud dovolací, který jest povolán, by podle něho přezkoumal rozsudek druhé stolice. Odvolá-li některá ze stran projevený souhlas se zkouškou krevní, bude odvolacímu soudu hodnotiti význam dodatně odepřeného souhlasu i vliv jeho na výsledek důkazního řízení.

Čís. 10954.

Byly-li sudy se zbožím zasílány prodátem dráhou a kupitel s tím souhlasil, jest míti za to, že schválil mlčky tento způsob dopravy. Případná ztráta sudů za dopravy na dráze jde na vrub kupitele.

Při vrácení vypůjčených sudů do splniště kupitelova závazku z půjčky, jde doprava na nebezpečí kupitelovo (vypůjčitelovo).

Nárok na vrácení zapůjčené věci promlčuje se ve třiceti letech. Preklusivní lhůty § 982 obč. zák. nelze tu použiti.

Nárok na vrácení pronajaté věci promlčuje se ve třiceti letech. Jde-li jen o vrácení pronajaté věci, nepřichází v počet lhůta § 1111 obč. zák.

(Rozh. ze dne 4. září 1931, Rv II 366/30.)

Žalobkyně domáhala se na žalované vrácení sudů, v nichž zaslala žalované zboží. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Pokud jde o sud č. 23, nepopřela žalovaná, že sud se zbožím nebyl žalobkyní odeslán, tvrdila jen, že adresáta nedošel. Uváží-li se však, že veškeré sudy se zbožím byly zasílány žalobkyní dráhou a žalovaná s tím souhlasila, jest vzhledem k ustanovení § 429 obč. zák. za to míti, že mlčky tento způsob dopravy schválila (§ 863 obč. zák.) a že tudíž žalobkyně učinila své smluvní povinnosti zadost tím, že odevzdala sud se zbožím dráze k dopravě, a jde proto případná ztráta sudu na vrub žalované jako kupitelky. Že šlo při tomto sudu o věc nezastupitelnou, že tu tedy jest absolutní nemožnost vrácení tohoto sudu, žalovaná ne-

tvrdila, takže tu jest její povinnost ke vrácení tohoto sudu, kteréžto své povinnosti se může sprostiti zaplacením 250 Kč. Pokud jde o ostatní sudy, které se zbožím adresáty došly a podle nesporného přednesu stran v první stolici byly žalobkyní žalované jen zapůjčeny (§ 971 a násl. obč. zák.), bude třeba zjistiti splnění pro závazek žalované k vrácení zapůjčených sudů. Při vrácení věci do tohoto místa jde doprava na kupitelovo (vypůjčitelovo) nebezpečí (srov. rozh. čís. 6505 sb. n. s.). Názor žalované, že zažalovaný nárok jest promlčen, jest mylný. Nárok na vrácení zapůjčené věci promlčuje se podle § 1479 obč. zák. ve třiceti letech (srov. rozh. čís. 6505 sb. n. s.). Propadná lhůta § 982 obč. zák. nevztahuje se na sporný případ, ježto se netýká vrácení (ztráty) zapůjčené věci. Že šlo o nájem, netvrdila žalovaná v první stolici, takže jde o námitku, k níž nelze přihlížeti v opravném řízení podle §§ 482 a 513 c. ř. s. Nehledíc k tomu, promlčuje se nárok na vrácení pronajaté věci podle § 1479 obč. zák. rovněž ve třiceti letech; lhůta § 1111 obč. zák. nepřichází v počet, ano jde jen o vrácení pronajaté věci.

Čís. 10955.

Svolání pozůstalostních věřitelů (§ 813 obč. zák.) není přípustné, byla-li pozůstalost již odevzdána.

Zrušil-li pozůstalostní soud projednání pozůstalosti s dědicem přihlásivším se bezvýminečně a přihlásil-li se pak dědic k pozůstalosti výminečně, jest řízení počínajíc zrušovacím usnesením zmatečné.

(Rozh. ze dne 5. září 1931, R I 511/31.)

K pozůstalosti po Františku H-ovi přihlásila se bezvýminečně Marie V-ová, s níž byla pozůstalost projednána a jí dodána právoplatná odevzdací listina ze dne 27. července 1930. K žádosti Marie V-ové zrušil pozůstalostní soud usnesením ze dne 30. listopadu 1930 projednání pozůstalosti. Marie V-ová přihlásila se pak k pozůstalosti výminečně. Usnesením ze dne 22. ledna 1931 nařídil pozůstalostní soud svolání věřitelů. K rekursu jednoho z pozůstalostních věřitelů rekursní soud zrušil napadené usnesení ze dne 22. ledna 1931 i s celým předchozím řízením, počínajíc usnesením ze dne 30. listopadu 1930 jako zmatečné. Důvody: Usnesením ze dne 22. ledna 1931 nařídil první soud svolání pozůstalostních věřitelů, ač pozůstalostní řízení bylo již skončeno a dědička Marie V-ová se přihlásila k pozůstalosti bez výhrady inventáře (§ 174 nesp. říz.). Svolání pozůstalostních věřitelů není však přípustné, nastalo-li již odevzdání pozůstalosti (viz rozh. ze dne 17. května 1881, čís. 8395 st. Gl. U.). Bylo také naprosto nepřipustné, by pozůstalostní soud zrušil k žádosti přihlásivší se dědičky svým předchozím usnesením ze dne 30. listopadu 1930 projednání pozůstalosti, a to z důvodu § 11 druhý odstavec nesp. říz., podle něhož nemůže soud změnit rozhodnutí v nesporné věci, mohlo-li by se toto opatření státi k újmě někoho jiného. Touto újmou třetí osoby jest, že původní dědička